

BASERRIRA IZULPENA

Udaberriko goiza zan,
Maite-musu gartsuz
euzkiak ernai zun lurra,
lorak nun-nai piztuz,
Txoriak kabi egiten
alkar urrumatuz,
zilipurdika belartzan
umek beiak zaituz.

Bizitza-sua piztu zan
nere aragian,
egarri il-eziña sortu
biotz-muiñ-erdian,
dei eztitsu bat entzun nun,
ixil, belarrian,
ta utzirik baserri zarra,
sar nintzan errian.

Jo nun bizitza-itzasoan,
ametsez josia...
Bañan, iñun etzait ase
biotz-egarria.
Nun-nai aurrean euki det
izar bat argia,
laga nun baserriaren
oroipen bizia.

Jaiki ta noan... Laister det
begien aurrean...
Ara antxe... Baso-alboan,
muño-bizkarrean...
Zuri-zuria, patxaran
belartza-gañean,
zabal-zabal ataria,
elizan antzean.

Agur, ene sor-lekua,
euskal-lur donea,
nere aurtzaroko kutxa
oroi-gaiz betea,
nere aitonen aitonen
illobi maitea,
nere odol-iturburu
kutsurik gabea...

Nere eusko-odolaren deiak
entzunda, ba-nator
maitasun-kabi bero bat
ezarrizera or,
nere besoaz eustera
orma oiei gogor,
gaurtik il-arte izatera
baserritar jator.

Bai, gaurtik zuretzat nere
besoen indarra,
nere buruko ametsak,
biotzeko garra,
begietako malkoak,
ezpañ-irriparra...
Gaurtik zure bizitza da,
nere nai bakarra.

Su aundi bat piztu nai det
sukalde otzean,
aingerutxoak ezarri
seaska-utsunean,
mentu sendoak txertatu
sagasti zarrean,
zorion-euzkia sortu
baserri illunean.

Aitonen oroi-gai kutxa
nai det aberastu,
aien izerdi zintzoa
nereakin nastu,
aien ta nere bizitza
maite-katez batu,
baserri zarrean kabi
berria eratu.

Poztu, baserri, gaur-arte
maite-kabi utsa...!
Poztu, gaurtik bukatu da
zure alarguntza...!
Poztu, ene gurasoak...!
Begira onuntza...!
Jainkoak entzun du zuen
eskari-otoitza.

